

Op mijn knieën

Meredith Wild bij Boekerij:

De Bridge-serie

Op mijn knieën

Door het vuur

Over de rand

Meredith Wild

Op mijn knieën

Deel 1 van de *Bridge*-serie

ISBN 978-90-225-8534-4

ISBN 978-94-023-1241-6 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The Bridge Series #1: On My Knees*

Vertaling: Textcase, Deventer

Omslagontwerp: Baqup

Omslagbeeld: iStock

Zetwerk: Textcase, Deventer

© 2014 Meredith Wild

© 2014 Waterhouse Press, LLC

© 2019 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Proloog

Mijn overleving hing af van zijn liefde op een manier die ik pas kon waarderen toen hij vertrokken was. De dagen waren slechts dagen. Ik zat de tijd uit. Het was alleen dragelijk omdat, als de tijd voorbijging, we sneller samen zouden zijn.

Ik wierp een blik op de klok, het enige object van waarde in de verder levenloze kamer die ik deelde met mijn afwezige kamergenoot. Het licht van de namiddagzon kwam naar binnen door de erkerramen. Een karakteristiek element van de kamer, maar de oude campus bestond alleen maar uit huizen zoals de mijne en kamers als deze, die al decennialang, eeuwenlang zelfs, werden bewoond door de elitaire jeugd van New England.

Het had vreemd gevoeld hier de laatste paar dagen bijna helemaal alleen te zijn. Er heerste een ongebruikelijke rust op de plekken die normaal gesproken gevuld waren met de drukte en het rumoer van studenten en de faculteit. De zeldzame stilte en het ontbreken van huiswerk, hadden het missen van Cameron bijna ondraaglijk gemaakt. Van alle dagen dat ik hem moest missen was vandaag, een dag zonder doel en afleiding, het ergste geweest.

Ik wilde hem terug met een niet te stillen honger en telde stilletjes de minuten tot hij terug zou zijn. Een aanhoudende angst, gevoed door mijn eigen onzekerheden en een onderbreking in onze recente communicatie, verstoorde de fantasie van hem in mijn armen. Zou hij nog hetzelfde voor me voelen na al die tijd? Volgens de verhalen die ik had gehoord, kwamen er maar weinig mensen uit de basistraining zoals ze

er waren ingegaan. Ik had niet meer dan een handvol brieven en een paar korte telefoontjes om me ervan te verzekeren dat hij bij me terug zou komen als de Cameron die ik me herinnerde.

De laatste paar weken was ik zoveel bezig geweest me zorgen te maken dat ik nauwelijks tijd had gehad om hem te missen. Maar als puntje bij paaltje kwam, was ik de eerste en enige persoon die hij wilde zien toen het leger hem verlof gaf. Toen de gedachte aan het verliezen van alles wat we samen hadden me niet meer losliet, had ik me stevig vastgeklampt aan de herinneringen aan ons samen.

Ik bad stilletjes dat er genoeg over zou zijn tussen ons. Dat we genoeg tijd zouden hebben om ons voor te bereiden op de weken dat we nog zonder elkaar zouden zijn door al zijn verplichtingen.

Ik schrok van een plotselinge kloep op de deur. Dat kon maar een persoon zijn. Ik keek nog eens op de klok. Hij was vroeg. Dat had ik niet verwacht. Ik stond op van het bed en gooide mijn boek aan de kant. Mijn hartslag versnelde en ik streek mijn witte zomerjurk recht, de enige fatsoenlijke jurk die ik had. Ik haalde het elastiek uit mijn paardenstaart en liet mijn haar over mijn rug vallen. Ik was nog steeds aan het frunniken toen hij voor de tweede keer aanklopte. Energie en opwinding stroomden door me heen en ik haalde een keer diep adem voor ik de deur opende.

Daar stond hij, bijna te mooi om waar te zijn. Ik liet de deurknop los en verstrengelde mijn vingers met elkaar in bevende afwachting. Hij zag er anders uit. Zijn vertrouwde blauwe ogen doorboorden me, maar de Texaanse zon had zijn olijkleurige huid gebronsd. Hij leek minstens tien

kilo lichter. De sterke lijnen van zijn kaken en jukbeenderen waren scherper. Hierdoor, en door zijn kort getrimde zwarte haar, zag hij er ouder uit. Ik had kunnen verwachten dat zijn uiterlijk was veranderd, maar een irrationele angst temperde de golf aan emoties die zich over me heen stortte bij zijn aanblik. Voelde hij nog hetzelfde voor me? Was hij ook zoveel veranderd aan de binnenkant? Zoekend naar de juiste woorden, opende ik mijn mond om iets te zeggen.

Zijn lippen vormden een kleine glimlach, waarop ook ik opgelucht moest lachen. Hij stapte naar binnen, pakte mijn rusteloze handen in de zijne en wreef met zijn duimen over het wit van mijn knokkels totdat ik ontspande. De warmte in zijn ogen smolt het laatste van mijn achtergebleven twijfels weg. Ik ademde beverig uit.

“Kom hier,” fluisterde ik, nog steeds bang om de stilte te verbreken en niet in staat om recht te doen aan hoe overwelldigend het was om weer in zijn nabijheid te zijn.

Ik deed een stap naar achter en trok hem met me mee. Hij volgde en eenmaal binnen legde hij zijn arm om mijn middel, zijn greep verstevigend totdat onze bovenlichamen tegen elkaar aangedrukt waren. Mijn lichaam vormde zich naar de harde lijnen van de zijne. Mijn adem was snel, mijn hele lichaam reageerde op zijn nabijheid. Zijn blik hield me vast. Hij volgde de contouren van mijn lippen met het topje van zijn duim terwijl zijn glimlach vervaagde. “Ik heb je zo erg gemist, Maya. Elke dag...”

Uit gewoonte legde ik mijn hand in zijn nek. Ik miste de lange lokken die ik nu tussen mijn vingers had moeten voelen. Maar niets van dat alles maakte nu wat uit. Veranderd of niet, hij was hier. Zijn hart en de warmte van zijn lichaam

drukten tegen me aan. Dit was alles wat ik wilde. Mijn geliefde in vlees en bloed. Het voelde als een droom. Misschien had ik zo hard en lang op hem gehoopt dat hij op de een of andere manier echt was geworden. De scheiding was bijna ondraaglijk geweest. Ik wilde er niet aan denken dat we dat nog eens zouden moeten doorstaan.

“Ik kan niet geloven dat je hier echt bent.” Mijn stem beefde. Zijn vingertoppen streken over mijn wang, kalmeerden me. Ik liet een aarzelende zucht ontsnappen. Ik wilde hem kussen, maar voordat onze lippen elkaar raakten, hield hij me tegen en kneep hij zachtjes in mijn wang.

“Ik hou van je,” fluisterde hij, zijn zachte adem dansend op mijn lippen. Mijn hart zonk, een bitterzoete pijn pulserde door mijn borst met iedere hartslag. We hadden het geschreven, zo vaak tegen elkaar gezegd, de woorden versleten. Maar de zwaarte van die woorden uit zijn mond, op dit moment, blies me bijna omver. Mijn hele zijn werd van binnenuit verwarmd. Vervuld van een vuur om te willen bewijzen hoezeer ik dat ook voelde, ging ik op mijn tenen staan om hem te kussen. Onze lippen raakten elkaar en onze tongen verstrengelden zich in elkaar, plagend en proevend.

“Maya,” verzuchtte hij, onze aanraking verbrekend met zijn woorden.

“Wat?” Ik verloor mezelf in zijn ogen, hopend dat dit alles nooit zou overgaan. Ik had nog nooit zoveel van hem gehouden. Mijn ziel stroomde over van alles wat ik voor deze man voelde.

Hij aarzelde en leek naar woorden te zoeken zoals ik dat eerder ook had gedaan. Voordat ik mezelf tegen hem kon aandrukken, overdonderde hij me met een tweede heftige

kus, diep en gepassioneerd. Ik kreunde en kon niet helder nadenken, terwijl onze lichamen zich tegen elkaar aandrukten. Zijn hand gleed over mijn dij naar beneden en weer naar boven, zijn hand bleef rusten op mijn kont en het dikke katoen van mijn slipje. Hij speelde met de zoom voordat hij het over mijn heupen naar beneden trok. Het bleef hangen op mijn knieën en ik schopte het verder naar beneden.

Hij schoof de dunne bandjes over mijn schouders en mijn jurk viel op de grond. Zijn verhitte blik zwierf over mijn naaktheid. Tot nu toe had zijn blik me niet losgelaten. Mijn huid brandde onder zijn aanraking terwijl hij mijn arm streelde, mijn heup en mijn kont en me toen weer naar zich toetrok.

Mijn handen dwaalden over zijn harde buik. Gretig om alles van hem te zien en voelen, schoof ik zijn shirt omhoog en hij trok hem uit. God, wat was hij mooi. Elke spier was duidelijker zichtbaar, strak en mager. Ik gleed met mijn vingers over zijn onderbuik, over zijn borstspieren en over de sterke spieren van zijn armen. Ik beet op mijn lip, ik kon mijn glimlach niet verbergen.

“Goedgekeurd?”

“Je bent net iemand anders.” Hij was een nieuwe man, in ieder geval lichamelijk gezien. Hij was altijd al prachtig geweest, maar dit was de slagroom op de taart... met een kers erbovenop.

“Ik ben helemaal niet veranderd,” stamelde hij.

“Ik hoop het niet.” Ik wilde niets liever dan dat zelf onder vinden. Ik wilde hem helemaal, nu meteen, en voor zo lang mogelijk. Ik kuste zijn borst en volgde met mijn tong de harde spieren die aanspannen onder zijn strakke huid. Langzaam

liet ik me op mijn knieën zakken. Ik keek naar hem op, aangemoedigd door de lust in zijn ogen. Ik maakte zijn broek los en trok hem ver genoeg naar beneden om bij zijn harde erectie te komen die losjes in bedwang werd gehouden door zijn boxershorts. Hij kromp ineen onder het katoen. Ik blies mijn hete adem over hem heen en volgde de contouren van zijn eikel met mijn tong. Ik haakte mijn vingers onder het elastiek, klaar om elke overheerlijke centimeter van hem te bevrijden.

“Wacht.” Zijn stem klonk gespannen.

“Ik wil jou.”

Hij pakte mijn haar vast. “Het is te lang geleden. Ik zal het niet lang uithouden met je mond op me. Kom hier.”

Hij liet zich naast me zakken. Zittend op de vloer, met zijn rug naar het bed, trok hij me bij hem op schoot. Een plotselinge verlegenheid overviel me toen ik mijn benen spreidde om schrijlings op hem te gaan zitten, mijn naaktheid vol in het zicht.

Zijn mond ging een beetje open. Zijn blik trok over mijn rondingen waarna zijn handen hetzelfde pad volgden. “Jezus, Maya. Je bent zo mooi.”

Mijn wangen werden rood. “Dat zeg je alleen maar omdat je maandenlang uitgehongerd en gemarteld bent.”

“Niet waar, dat zeg ik omdat je het schitterendste wezen bent dat ik ooit heb gezien.” Hij leunde naar voren en kustte me, zijn armen stevig om me heen. “Mmm, ik heb deze lekkere lippen gemist.”

Hij streelde over mijn ribben en kneedde mijn borsten, de gevoelige topjes plagend. “En deze.”

Zijn ogen werden donker. Zijn aanraking veroorzaakte een gloeiend pad tussen mijn dijen.

Hij plaagde me met zijn lichte aanrakingen en zocht door mijn krulletjes naar de natte plooien van mijn opwinding.

“Dit heb ik ook gemist,” fluisterde hij en hij likte langs zijn onderlip.

Ik snakke naar adem en leunde verlangend naar zijn aanraking tegen hem aan, ik wilde meer. Ik bracht ons borst tegen borst, het contact van zijn huid tegen de mijne maakte me gek. Ik sloeg mijn armen om hem heen en kustte hem woest.

“Ik wil je in me.” Ik schokte met mijn heupen tegen zijn hand aan, een stille smeekbede om meer. Er spoelde een golf van hitte over me heen, mijn lippen tintelend van onze heftige kussen.

Zijn vingers antwoordden, hij dompelde zich verder in me. Ik drukte me tegen hem aan en kreunde van de penetratie, ik schokte tegen zijn hand.

“Meer.” Ik wilde zoveel meer.

Hij liet nog een vinger bij me naar binnen glijden en masseerde het gevoelige weefsel, me zachtjes neukend tot ik om hem heen ontspande.

Hij wreef het vocht over mijn clitoris en ging weer terug naar binnen. Vlammen van verlangen likten over mijn huid. Mijn heupen stootten tegen zijn opzettelijk langzame bewegingen aan.

“Cam, alsjeblieft. Ik word gek.”

“Ik wil dat je klaar voor me bent.”

“Ik ben al weken klaar voor je.”

Hij tilde me een stukje op en schoof zijn broek en boxer naar beneden. Hij bevrijdde zijn dikke, stoere pik, waar ik vaker over had gefantaseerd dan ik kon tellen. Als seks met Cameron een drug was, was ik meer dan bereid een

overdosis te nemen. Ik had iets nog nooit zo verdomde graag gewild.

Ik trilde al bij het vooruitzicht en draaide met beide handen rondjes om zijn hete vlees. Ik trok hem af, een druppel vocht glinsterde op het topje. Het water liep me in de mond. Ik wilde hem proeven, maar daar zouden we een andere keer wel tijd voor maken.

Op dit moment had ik hem in me nodig voor ik mijn verstand verloor.

Hij ademde diep in. Tevreden zag ik dit als het signaal dat hij net zo geil was als ik. Ik hing over hem heen en bewoog de harde eikel naar mijn opening en leidde hem bij me naar binnen.

Hij pakte mijn heupen vast en hield mijn beweging tegen. Zijn blik was serieus, zijn koele blauwe ogen waren groot. “Langzaam. Ik wil je geen pijn doen.”

Ik deed wat hij zei en vocht tegen de aandrang om mezelf naar beneden te laten vallen en alles van hem in een keer in me te voelen. Centimeter voor centimeter vulde hij me, zijn blik liet me geen moment los. Ik ging van lust naar opluchting en van pijn weer naar een onmetelijke behoefte. Hij bekeek elke verandering in me terwijl hij zich in mijn lichaam bewoog.

Hij kustte zachtjes mijn lippen en ademde mijn zachte gekreun en gehijg in. Ik had hem nu helemaal in me en mijn lichaam rekte zich uit om hem te laten passen. Zijn grootte bezeerde me en ik verzette me tegen de behoefte de pijn weg te nemen door hem hard en snel te berijden totdat ik mijn eigen naam vergat.

Zijn handen gleden langs mijn ribben naar boven en weer

naar beneden waar mijn kont op zijn dijen rustte en hij kneep er zachtjes in.

“Perfect,” mompelde hij. “Je weet niet half hoe geweldig je voelt.”

“Jij past in mij,” fluisterde ik, en ik volgde de welving van zijn oor met mijn tong. Ik kuste zijn nek en likte het zout van zijn huid. Ik vulde mijn longen met hem, dronken van zijn geur, muskus en man.

Hij tilde me op en liet me weer langzaam zakken, zodat ik niet meer na behoefde te denken over wanneer en hoe ik moest bewegen. Ik gilde, overweldigd door de sensatie. Ik kon niet ontsnappen aan de hete voldoening die het me gaf na zo'n lange afwezigheid weer gevuld te zijn en klampte me aan hem vast. Ik greep zijn schouders vast, hopen dat zij me zouden beschermen in de storm die ging komen. Onze lichamen bewogen op een vast ritme. De steek van verlangen die laag in mijn buik was begonnen, groeide met elke stoot. Ik kuste hem gretig, vragend naar meer, als het uitgehongerde wezen dat ik was geworden door onze scheiding.

Hij verschoof zijn heupen zodat ik hem dieper in me kon voelen. Ik gooide mijn hoofd naar achteren en gilde het uit toen ik werd overweldigd door het genot. Mijn borsten werden zwaar en gevoelig nadat hij mijn tepels tot harde, hypersensatieve punten had gezogen. Ik snakke naar adem en spande mijn spieren om zijn penetratie, zodat het effect van elke stoot groter werd. Hij bewoog me over zijn pik tot ik de greep op de realiteit begon te verliezen. Ik wilde dit langer laten duren, voor ons allebei, maar het was te veel voor mijn lichaam. Zweet wasemde over mijn huid. Ik zuchtte. Ik had net zo hard een orgasme nodig als mijn volgende

inademing. Ik vormde me naar zijn stoten en drukte met mijn volle gewicht tegen hem aan, zodat hij dieper in me kon komen. Mijn lijf paste soepel om hem heen. Hij pompte snel en moeiteloos. *Sneller, harder*. Ik had mezelf verloren in een stormvloed van stille wensen en eisen. Alles bracht ons dichterbij elkaar.

“Maya, kijk me aan.” Hij haalde zijn vingers door mijn haar en bracht mijn focus naar hem terug.

Onze blikken hielden elkaar vast, onze ademhaling was ruw en ongelijkmatig. Terwijl hij in me stootte, onderbrak iets in zijn halfgesloten ogen en zijn gespannen kaak mijn doelbewuste behoefte om klaar te komen. De heftigheid van zijn volgende stoot benam me de adem. Mijn mond viel open in een geluidloze schreeuw. Het voelde alsof mijn hart zou exploderen als hij me nog langer op deze manier zou vasthouden, maar ik kon niet ontsnappen... en dat wilde ik ook niet.

“Cam.” De zachte vraag betekende een soort overgave. Ik gaf hem alles wat ik had. Mijn lichaam, mijn hart, mijn vertrouwen.

“Ik heb je.” Zijn raspende belofte liet mijn huid tintelen.

Cameron neukte me niet alleen. Hij bedreef de liefde met me, met elke aanraking. Hij beroerde mijn lippen met de zijne. Hij greep me hard vast bij mijn heupen en begeleidde zo mijn bewegingen. Hij bewoog in me met ferme stoten die me bijna uit elkaar lieten knappen. Hij bevredigde elke rauwe behoefte die ik had, vanbinnen en vanbuiten.

Hij likte over het topje van zijn duim en draaide geroutineerde rondjes over mijn clitoris. Ik schoof over hem op en neer en greep om me heen, terwijl de spanning binnenin me naar het hoogtepunt werd gebracht.

“O, mijn God,” gilde ik.

“Dat is het. Blijf bij me.” Hij hield me stevig vast en dwong me al mijn aandacht op zijn ogen te richten, die nu donker en intens waren.

“Ik kom... Fuck.” Ik kneep mijn ogen dicht, niet in staat me op iets te focussen. Ik kon alleen nog maar voelen. En ik voelde alles.

Onze lichamen spanden zich aan, overal waar we elkaar aanraakten, alsof er iets waardevols verloren zou gaan als we ons niet aan elkaar vasthielden alsof onze levens ervan afhingen. Zijn pik groeide, kloppend en stijf, terwijl hij zijn bekken stevig tegen mijn gevoelige delen dreef.

Ik zette mijn nagels in de huid van zijn borst. Een ongecontroleerde bevrijding kwam over me.

“Fuck,” gromde hij.

Mijn ogen schoten open. Ik zag zijn laatste beetje controle verdwijnen en ik liet me volledig gaan. Het orgasme en de zware last van onze scheiding, onze liefde en de acute behoefte om geneukt te worden zoals ik nog nooit was geneukt; alles stortte op me neer als een vloedgolf. Genot en opluchting pijnigden mijn lichaam met een opeenvolging van heftige sidderingen. Ik schreeuwde. Ik reikte zwakjes naar het bed achter hem en balde de stof van de dekens samen in mijn vuisten. Ik probeerde mezelf met beide benen op de grond te houden, terwijl mijn lichaam leek op te stijgen door het gekmakende genot.

“Ik hou van je. Ik hou zoveel van je.” Ik onderdrukte een snik toen deze woorden over mijn lippen kwamen. Toen ik weer bij zinnen kwam, prikten de tranen in mijn ooghoeken.

Hij tilde zijn heupen iets van de vloer om zo de duur van zijn eigen ontlading te verlengen en dat maakte me waanzinnig. Hij smoorde mijn laatste schreeuw met een wanhopige kus. Hij gromde wild, zijn lichaam bevroor en ik werd gevuld door zijn warme ontlading toen hij klaarkwam.

Verslapt leunde ik tegen zijn gebogen knieën aan, nu kon ik alle spanning in mijn lichaam loslaten. Zijn armen lagen om mijn middel en zijn vochtige voorhoofd rustte tussen mijn deinende borsten, terwijl ik op adem probeerde te komen.

Ik hield hem tegen me aan, dankbaar voor alles. Voor Cameron, voor dit moment, voor het wonder dat hem in mijn leven had gebracht. Ik slikte de pijnlijke brok in mijn keel weg. Ik voelde me leeg. Ik wilde huilen en mezelf bevrijden van alle angsten, twijfels en zorgen die me tot deze dag hadden achtervolgd. Ik wilde vrij zijn van dat alles, tot alleen onze liefde nog over was.

Hij tilde zijn hoofd op, zijn blik verried dat hij emotioneel ook compleet verwoest was. “Jezus, Maya. Dat was...”

“Geweldig.” Ik maakte zijn zin af. Geweldig was nog zwak uitgedrukt, het beschreef niet goed wat er net tussen ons was gebeurd. Episch of wereldschokkend zouden betere woorden zijn geweest. Door de wrijving met het vloerkleed had ik er zelfs brandplekken aan overgehouden, ik besepte het nu pas, omdat ik me vaag bewust werd van het branderige gevoel op mijn knieën. Het kon me niets schelen.

Mijn vingers streelden over zijn huid, ik was nog steeds dronken van onze passie, maar als een echte verslaafde wilde ik meer. Hij rekte zich uit om me te kussen. Onze luie, tedere kussen werden steeds heviger en stookten het vuur weer in me op. Ik voelde hem weer hard worden binnenin me.

“Laten we dat nog een keer doen,” zei hij schor.

We hadden de week voor ons alleen, gewoon om simpelweg samen te zijn, en dat was alles wat we nodig hadden.

Terwijl mijn studiegenoten op voorjaarsvakantie waren en plezier hadden op zuidelijke stranden, brachten wij onze dagen door in bed. 's Avonds liepen we naar de stad om uit eten te gaan en aangeschoten te worden. We haastten ons terug naar huis om opnieuw de liefde te bedrijven of wild en luid te neuken. Onze onbevangen seksgeluiden weerklonken in de gangen van het huis, die gelukkig leeg waren.

We namen elke kostbare minuut in ons op en praatten eindeloos over de toekomst die we samen wilden. Trouwen en baby's en een 'ze leefden nog lang en gelukkig'. Onze toekomst lag nog open en we droomden en fantaseerden over hoe ons leven eruit zou kunnen zien.

Ik had geen idee hoe onze toekomst eruit zou zien, maar ik hoopte dat ik hem alles kon geven wat hij wilde als het zover was.

De dagen vlogen voorbij, onze aanrakingen werden aandachtiger. Onze kussen werden dieper en het wilde geneuk maakte plaats voor teder, ongehaast gevrij. Ik liet mijn tranen lopen en hij kustte ze weg zonder te vragen waarom ik huilde. Hij knuffelde me, hield van me en hielp me vergeten dat we bijna geen tijd meer hadden, al was het maar voor even.

Hoe hard we het ook probeerden, het langzame gevrij kon het voorbijgaan van de tijd niet uitstellen. We liepen langs de rand van de campus en ik probeerde niet te denken aan de tijd die voorbij tikte. Hij zou al snel terugvliegen en ik zou terug moeten keren naar mijn monotone, drukke leven als student. Ik leunde tegen zijn schouder, wensend dat ik de tijd zou

kunnen bevroren of hem zou kunnen ontvoeren. Mijn huisgenoot zou toch zeker geen bezwaar hebben tegen een derde?

Het maanlicht schitterde in het meertje dat naar de rivier leidde. Cameron ging langzamer lopen en draaide zich naar me om. Hij nam mijn handen in de zijne. Ik keek naar hem op, gefascineerd door hoe zijn ogen schitterden in de schemering. Hij was prachtig. Perfect. En, voor nu, helemaal van mij.

“Gaat het?”

“Jawel,” loog ik. Ik wilde geen tijd verspillen aan praten over het onvermijdelijke.

“Ik wil ook niet weggaan,” zei hij, alsof hij mijn gedachten kon lezen.

Ik staarde naar de grond tussen ons in. “Ik wil er niet aan denken.”

“We komen er wel doorheen. Als ik klaar ben met de technische opleiding, zal alles makkelijker worden, dat beloof ik.”

Mijn hart deed pijn bij de gedachte aan nog zo'n lange tijd zonder elkaar. “Het wordt al snel weer zomer,” zei ik, zoekend naar een sprankje hoop, maar ik slikte mijn opkomende tranen weg. Ik moest de rest bewaren tot hij weg was. Ik kon onze laatste dagen samen niet bederven met verdriet over het onvermijdelijke.

“Nu je het daarover hebt...”

Ik keek op, de plotselinge spanning in zijn houding onderzoekend. Zijn kaak was strak en hij keek omlaag naar onze ineengestremde handen. Hij zuchtte diep.

“Wat is er? Is er iets aan de hand?” Ik had een knoop in mijn maag. Ging hij me nog meer slecht nieuws vertellen?

“Ik weet dat je hebt gezegd dat je ging proberen hier een baantje te vinden in de zomer.”

Ik knikte. “De huur is hier lager door mijn studiebeurs. Het is de meest voor de hand liggende beslissing.”

“Dat weet ik. Maar misschien kun je bij mij komen wonen deze zomer, in plaats van me op te zoeken waar ik ook maar gestationeerd word.”

Ik fronste mijn wenkbrauwen. “Maar je zei dat je niet buiten de basis zou kunnen wonen. Ik zou het niet kunnen betalen, Cameron.” Ik vond het vreselijk om mijn financiële situatie te moeten opbiechten. In zijn wereld bestonden geen financiële problemen.

“Ik kan nu niet buiten de basis wonen, maar ik kan wel...”

Ik probeerde die zin af te maken in mijn gedachten, maar ik wist niets over hoe de dingen in het leger werkten.

Nu al had die institutie meer regels dan ik kon begrijpen. “Hoe dan?”

“We zouden kunnen trouwen.”

Mijn ogen werden groot en mijn mond viel open, terwijl ik de koele buitenlucht inademde. “Trouwen?” Ik herkende mijn eigen stem nauwelijks toen ik het zei. Het geluid, gespannen en hoog, verraadde mijn paniek en stond in sterk contrast met hoe we er uren geleden over hadden gesproken, als een verre droom die we deelden.

“Als we trouwen, kan ik buiten de basis wonen. We zouden samen zijn. Ik zal genoeg verdienen om ons te kunnen onderhouden tot je weer terug moet naar de universiteit. En daarna, natuurlijk.”

De elektrische lading die normaal gesproken tussen ons hing, hing nu als bevroren in de lucht terwijl ik zijn woorden tot me liet doordringen. Ik zocht naar een antwoord, mijn

lippen bewogen geluidloos. Mijn longen werden bevangen door paniek. Ik kon geen lucht krijgen.

Dit was niet hoe ik het me had voorgesteld. In mijn fantasie waren we ouder, mijn leven was veel stabielier dan het nu was en ik zou huilen en glimlachen en staan springen om hem te kussen terwijl de ene 'ja' na de andere over mijn lippen zou komen. Maar nu vocht ik tegen een golf van misselijkheid. Mijn zicht werd wazig. De zachte geluiden om ons heen werden gedempt door een warboel van emoties die mijn brein overspoelden.

“Ik snap echt niet wat je bedoelt,” zei ik uiteindelijk. Het was waar, ik had geen idee waar dit aanzoek vandaan kwam. Hij pakte mijn handen stevig vast. Ik was me vaag bewust van het feit dat mijn handen klam waren, maar mijn gedachten waren te verward om me daar zorgen over te maken.

“Maya, ik wil met je trouwen.”

De zachtheid die zijn stem eerder had gehad, had plaats gemaakt voor vastbeslotenheid. Hij keek me gespannen aan. Hij meende het echt. Ik was als de dood dat hij het echt meende.

“We moeten inderdaad wel rekening houden met het leger, maar niets van dat alles doet ertoe, als ik maar met je kan trouwen. Alles wat we deze week hebben ervaren... ik wil dat voor altijd. Ik wil weten dat er niets is dat dat van ons kan afpakken.”

“Maar... ” Ik struikelde over mijn woorden en hoopte dat ik er niet zo bang uitzag als ik me voelde. “Ben je... bedoel je echt nu?”

Hij dacht even na. “We zouden het dit weekend kunnen doen, voor ik wegga. Alleen jij en ik. We hebben niemand anders nodig.”

Ik deed een kleine stap naar achter en maakte me los uit zijn greep, hopend dat ik daardoor makkelijker zou kunnen ademen. Ik was ruw ontwaakt uit de liefdescoma waar we dagenlang in hadden geleefd. Het was onmogelijk meer van hem te houden dan ik deed, maar ik was hiervan erg geschrokken.

“Ik heb alleen geen ring...” Hij liet zijn schouders zakken.

Mijn onrust werd alleen maar groter door de vragende blik in zijn ogen.

“Dat maakt me niets uit, Cameron. Maar dit is zo onverwacht. Besef je wel wat je van me vraagt?”

“Ik weet heel goed wat ik je vraag. Geloof me, ik heb de afgelopen weken aan niets anders kunnen denken. Ik wilde het al aan je vragen op het moment dat ik je zag.”

Mijn blik dwaalde van de grond naar de gebouwen in de verte. Ik had iets nodig om mijn aandacht vast te houden want mijn gedachten gingen alle kanten op.

De toekomst waar we over hadden gesproken, leek voor hem een stuk dichterbij dan ik me had gerealiseerd. De dromen die we deelden, waren nu binnen handbereik, maar ik was emotioneel verpletterd en ik was niet in staat iets anders te voelen. De warme deken die de laatste paar dagen over ons heen had gelegen was weggerukt, en ik bleef geschrokken achter door zijn aanzoek.

“Waarom nu?”

“Waarom wachten?”

“Ik kan niet zomaar wegrennen. Er zijn dingen die ik moet doen. Dingen hier.”

Verward fronste hij zijn wenkbrauwen. “Zoals wat?”

“Weet ik veel. Werk, bijvoorbeeld.”

Ik gaf hem enkel de halve waarheid, ik wilde het niet hebben over de echte redenen waarom ik de stad niet wilde verlaten met mijn toekomstige echtgenoot.

“Je kan overal werk vinden, maak je daar maar geen zorgen over. Neem de zomer vrij. Ik zal meer gaan verdienen en ik kan voor je zorgen, voor ons.”

Alsof iets zo simpel kon zijn.

Ik was als bevroren en probeerde iets te bedenken om hem ervan te overtuigen dat dit overhaast was. Te snel. “Ik weet het niet Cameron,” mompelde ik. “Ik heb tijd nodig om hierover na te denken.”

Ik waagde een blik in zijn ogen. Zijn kaken waren stevig op elkaar geklemd, zijn hele houding was gespannen.

“Wil je met me trouwen of niet?” zijn stem was fluisterend.

Ik had hem om tijd gevraagd, maar dit was duidelijk geen onderhandeling over de voorwaarden. Dit was het moment dat hij een antwoord van me wilde, geen excuus.

Fijne mist daalde neer op mijn huid en ik vocht tegen een nieuwe golf van misselijkheid. Ik kon het niet. Het was te veel. Te snel. Hoe verliefd ik ook was, hoe verliefd we allebei ook waren, ik kon er niet mee akkoord gaan. Op een dag zou ik dat wel kunnen, maar ik kon niet zeggen wanneer dat zou zijn. Hij wilde voor me zorgen, maar hij had nooit geweten welke last ik met me meedroeg.

“Ik wil met je trouwen, Cameron. Dat wil ik echt, ooit, maar niet... *vandaag*. We moeten het niet overhaasten.”

“Overhaasten? Ik ben twee maanden van je weg geweest en dat heeft me kapotgemaakt. Ik dacht dat jij hetzelfde voelde.”

Ik probeerde het trillen van mijn handen tegen te houden door mijn vingers in elkaar te verstrengelen. Met elk woord voelde ik hem verder wegglippen. Ik staarde langs hem heen naar het meer. Het was donker geworden op de campus onder de nachtelijke hemel. Dit was mijn leven en ik had er nog niet echt serieus over nagedacht hoe het eruit moest gaan zien, afgezien van onze naïeve dromen. Hij sprak me aan op alle beloftes die we elkaar ooit hadden gedaan en nu was ik deze beloftes aan het breken.

Ik hield van Cameron, maar met hem samen zijn was als een droom, een fantasie waarin ik kon geloven dat alles mogelijk was en dat alles goed zou komen. Maar hij wist niet alles. Hij zou nooit de zware last begrijpen die op mijn schouders rustte, de strijd die ik had geleverd zonder dat iemand het doorhad, ook mijn vrienden hier niet. Hij had een bevoorrecht leven. Zijn leven was vanzelfsprekend, bood hem zekerheid, en hij had een familie die de meeste mensen perfect zouden vinden. Zeker vergeleken met die van mij.

Ik had wel wat laten doorschemeren over de situatie met mijn moeder, maar ik had nooit de beschamende details over mijn opvoeding gedeeld. Ik had hem nooit verteld over hoe haar leven een treurige puinhoop was geworden toen ik uit huis was gegaan. Had ik wel een kans met hem als hij wist wie ik echt was?

“Ik wil bij je zijn, Cam.” Ik hoopte dat dat genoeg zou zijn.

“Trouw dan met me. Er zal nooit iemand anders zijn voor mij. Dit is het.” Die blik van liefde in zijn ogen, een blik die ik zo vaak eerder had gezien, liet geen ruimte voor twijfel.

“Trouwen?” Ik schudde mijn hoofd. Ik hoopte dat hij het los zou laten, want ik kon hem niet geven wat hij wilde.

Hij kromp ineen. “Je zegt het alsof je er misselijk van wordt, Maya.”

“Dat is ook zo.” Ik draaide me half om, mijn armen om mezelf heen geslagen tegen de kou van de nacht. Hij legde zoveel druk op me. Alles wat ik zei, stelde hem teleur, deed hem pijn. Ik vond het vreselijk. Ik vond dit hele gesprek vreselijk.

Ik wilde naar huis, ik wilde in zijn armen in slaap vallen en wakker worden alsof er nooit iets was gebeurd. De pijn in zijn ogen sneed door mijn ziel. Mijn hart zonk.

“Je wilt het dus niet.”

Ik schudde mijn hoofd, mijn hart brak. Ik had geen keus en ik zou hem mijn redenen nooit kunnen uitleggen. “Ik kan het niet.”

“En deze week dan?” Zijn stem klonk geknepen, vol pijnlijke frustratie.

Ik haalde mijn schouders op en wenste dat we dit konden vergeten. Dat we de tijd konden terugdraaien en terug konden gaan naar het moment dat we allebei gelukkig waren geweest, zonder deze gevaarlijke verwachtingen die ik nooit zou kunnen waarmaken. “Ons, samen. Zoals het altijd is geweest.”

“Dit is zoveel meer dan het altijd geweest is. Dat weet je. Wat beteken ik nou echt voor jou? Wat betekent dit alles als je uiteindelijk niet bij me wilt zijn?”

“Je betekent alles voor me, Cameron.”

Zijn harde lach verscheurde me. “Nou, blijkbaar niet.”

“Hou op.” Mijn stem was waterig. Mijn schuldgevoel maakte plaats voor wanhoop en ik voelde me zwak en machteloos over waar dit allemaal heenging.